
POZDRAV ONIMA KOJI SU OSTALI S PRTLJAGOM

By David Wilkerson

November 26, 2007 U Prvoj Samuelovoj knjizi David i njegovi ljudi vratili su se iz bitke kući i pronašli svoj grad Siklag spaljen do tla. Ovo mjesto gdje je David imao svoje sjedište napali su Amalečani. Da bi stvar bila još gora, neprijatelj je odveo u zarobljeništvo obitelji Davidovih vojnika. Sve žene, djeca i stoka bili su odvedeni.

Kad su David i njegovi ljudi to vidjeli, pali su ničice plačući. Bili su uvjereni da su njihovi ljubljani bili pobijeni u krvavom holokaustu. Pismo govori da su svi plakali dok im nije ponestalo snage.

Zatim su se, ogorčeni, Davidovi ljudi podigli protiv njega. Htjeli su ga kamenovati kriveći njega za tu nesreću. Međutim, usprkos tome, David se ohrabrio u Gospodinu. Pozvao je svećenika Ebjataru da pita Gospodina što mu je činiti.

Ebjatar je dao Davidu ovu riječ od Gospodina: "Idi, goni Amalečane. Vratit ćeš sve što je oteto. Ništa nećete izgubiti. Sve ćete povratiti."

I tako je David krenuo sa šest stotina ljudi u potjeru za Amalečanima. Kad su dospjeli do potoka Besora, naišli su na nekoga ranjenog egipatskog roba. Kad je rob čuo kamo su krenuli, odveo ih je do amalečkog tabora.

Od šesto ljudi u Davidovoj vojsci, dvjesto nije bilo sposobno poći naprijed u prvu crtu bojišnice. Dvjesto vojnika bili su umorni i iscrpljeni od bitke ili možda ranjeni ili bolesni, ali nisu bili kukavice. Zbog nekih okolnosti jednostavno nisu mogli dalje. Kad je David bio spreman poći dalje, tim je ljudima povjerio brigu o čitavoj prtljazi koju je vojska morala ostaviti iza sebe: opremu, oružje, alat, odjeću i slično.

Jureći, David i četiristo njegovih vojnika naišli su na Amalečane utaborene u jednoj velikoj ravnici. Zapanjili su se nad onim što su vidjeli: neprijatelj je u svom posjedu imao preko milijun grla stoke jer su opljačkali i Filistejce te i od njih uzeli plijen. Usred ovoga strahovitog prizora, Davidova je vojska vidjela i ono po što su došli: svoje zarobljene žene i djecu.

Kad su se David i njegovi ljudi približili, vidjeli su Amalečane kako nakon pijančevanja i slavljenja nad mnoštvom prikupljenog plijena leže ispruženi među šatorima. Zajedno s glasanjem one silne stoke, to je sigurno bio raskalašen, kaotičan prizor.

David je raširio ljude za napad i četiristo vojnika opkolilo je tabor. Bitka koja je slijedila bila je krvava i trajala je dan i pol. Kad je završila, David je trijumfirao i, upravo kao što mu je Ebjatar rekao, sve je povratio. Nitko, ni čovjek, ni životinja, ni stvari koje su im bile otete, nisu bili izgubljeni.

Za ratni plijen David je imao poseban naum. Kad se nakon bitke prebrojilo sve što im je bilo oteto, David je uzeo i plijen koji su Amalečani oduzeli Filistejcima te izjavio da je i to njegovo. Imao je, naime, na pameti poseban naum za taj plijen.

Kad su se pobjednici na povratku približavali potoku Besoru, dvjesto vojnika koji su ostali kod prtljage vidjeli su kako se približavaju sa svim njihovim ženama i djecom. Kako je to morao biti divan prizor kad su plačući pojurili da zagrlje svoje ljubljane!

Međutim, to je bio i divan i gorak trenutak. Iako su neke okolnosti spriječile ove ljude poći u bitku, oni

---

su bili jednako hrabri, jednako sposobni, jednako žestoki u borbi protiv neprijatelja kao i oni koji su se vratili iz ove bitke, ali nisu osjećali da su dostojni slaviti pobjedu.

David je znao što ti ljudi misle dok grle svoje ljubljene: "Ja nisam zaslužio radost ovog trenutka. Ništa nisam pridonio. Trebao sam biti među onima u prvim redovima bojišnice."

I doista, neki od onih četiristo vojnika koji su bili u bitki počeli su prigovarati. Pismo te vojnike naziva "zlobnicima i ništarijama". Oni su među sobom govorili: "Nećemo dijeliti plijen s tim pasivcima. Nisu se izvrgli opasnosti kao mi. Nisu prihvatili izazov i platili cijenu" (vidi 1 Sam 30,22). Njihovo prigovaranje bilo je blizu da postane pobuna.

Ali David je u tom trenutku imao srce Božje. "Kad se vrati David k onima dvjesta ljudi ... pristupi k ljudima i pozdravi ih" (1 Sam 30,21).

U tom trenutku, David je jednom velikom gestom donio zakon o plijenu. Rekao im je: "Jer kakav je dio onome koji ide u boj, takav je dio onome koji ostaje kod prtljage. Jednak dio neka imaju svi" (1 Sam 30,24). Jednostavno rečeno, svih šesto ljudi trebalo je jednako sudjelovati u podjeli plijena.

David nije htio dopustiti nijednom vojniku u svojoj vojsci da osjeća žaljenje što nije bio u prvoj crti bojišnice. Zbog toga je sazvaio sastanak svojih vođa i naredio im: "Neću dopustiti takvu podjelu. Dijelit ćemo jednako. Ova pričuvna vojska jednako je važna kao i ona koja je bila na bojišnici."

Kad je David pozdravio onih dvjesta ljudi, govorio im je: "Bravo! Ova pobjeda jednako je vaša kao i nas koji smo bili u njoj. Vi ste ovdje bili jednako korisni. A ja, kao vaš kralj, proglašavam da ste jednaki dionici plijena u pobijedi."

Moj je danas privilegij pozdraviti sadašnju Božju pričuvnu vojsku. Želim sada govoriti svakom kršćaninu koji ne može poći na neko strano misijsko polje nego iz raznih razloga mora ostati kod kuće. Govorim onima koji vjerno mole, žrtvuju se dajući novčani prilog, potpomažu misijska djela. Svim takvim vjernicima jasna je poruka iz 1 Samuelove 30: Vi ste crta potpore za bojišnicu. A ratni je plijen i vaš.

Onoga slavnog dana kad naša bitka završi i kad ćemo konačno biti u položaju odložiti svoje duhovne mačeve, mnogi će stajati pred Gospodinom misleći da su praznih ruku. Ti neopjevani, nepoznati sveti, govorit će sami sebi: "Nemam ništa što bih predstavio Gospodinu. Ništa mnogo nisam učinio. Nikada nisam doveo mnogo duša Kristu."

Međutim, kakav ih slavan trenutak čeka kad Isus počne dijeliti plijen! Bit će svladani od radosti kad im se oči otvore i kad vide koliko su bili važni u bitki! Oni koji će misliti da nisu imali nikakvih dobrih djela koja bi mogli predstaviti, jednako će sudjelovati u podjeli plijena. Među njima bit će udovice, zatim oni koji su bili nasamo zatvoreni s Gospodinom u molitvi te umirovljenici koji su žrtvovali od svojih malih primanja da bi potpomagali misijska djela.

Kad mislim na te neopjevane svete, sjetim se naših žena koje su ostale kod kuće za vrijeme Drugoga svjetskog rata. Kad sam bio dijete, moja je obitelj odlazila u posjet baki blizu Pittsburgha u Pennsylvaniji. U blizini je bila tvornica koja je proizvodila teške bombe. Tijekom tih posjeta, stajao bih pred ogradom tvornice i promatrao desetine radnica koje su dolazile i odlazile.

Dok su se njihovi muževi, braća i momci borili na prvim crtama bojišnica na Pacifiku, u Europi i Africi, ove su ih žene potpomagale zbijenih redova. Radile su dvadeset četiri sata, u mucu i znoju, dok im je

---

tvornička buka neprestano parala uši.

Tim ženama prilike nisu dopuštale poći na bojišnicu te su ostale "s prtljagom" potpomažući svoje ljubljene. Bez ploda njihova rada, vjerne proizvodnje njihovih zbijenih redova, rat nikada ne bi bio zadobiven.

Ljubljeni, to je prava slika svakoga nepoznatog sveca u vječnosti koji misli da ništa nema predstaviti Isusu.

David je donio svoj zakon o ratnom plijenu na Mojsijevu presedan iz Brojeva 31U Mojsijevo vrijeme, vojska od dvanaest tisuća Izraelaca porazila je Midjance i pet njihovih opakih kraljeva. Kad se nakon toga skupio plijen, Mojsije je naložio:

"...napravite popis ratnoga plijena... a onda ratni plijen podijeli na pola: na borce koji su išli u borbu i na svu ostalu zajednicu" (Br 31,26-27).

Prema Mojsiju, tu su bile dvije jednako vrijedne skupine: borci i članovi zajednice; oni koji su odlazili u bitku i oni koji su "ostajali s prtljagom". Sam je Gospodin zapovjedio da te dvije skupine jednako sudjeluju u plijenu.

Kad su Izraelci prebrojali midjanski plijen, evo kako je tekla podjela: 337.500 ovaca išlo je borcima, 337.500 članovima zajednice; 36.000 stoke išlo je borcima, 36.000 članovima zajednice; 30.500 magaraca išlo je borcima, 30.500 članovima zajednice; 16.000 zarobljenika išlo je borcima, 16.000 članovima zajednice.

Jeste li shvatili? Plijen je bio jednako podijeljen između onih koji su bili u ratu i onih koji su ostali.

Zamišljam kako će, kad dođe dan obračuna, biti pozvan i apostol Pavao. Prebrojit će se sve njegove pobjede zadobivanja duša kao i sve crkve koje je osnovao.

Zatim će biti pozvan jedan broj muškaraca i žena iz Antiohije da stanu uz Pavla. To su ljudi koji su postili i molili za tog apostola i koji su položili ruke na njega i poslali ga kao misionara. Oni su ga potpomagali i svojim požrtvovnim darovima.

Šimun, Lucije i Manaen bili su starješine u antiohijskoj crkvi. Oni i drugi nepoznati sveti poput njih nikada nisu otišli na neku udaljenu bojišnicu. Vjerojatno nikada nisu prešli more niti putovali u Makedoniju. Međutim, i oni će biti pozvani naprijed da dijele Pavlov plijen.

Zašto će tim drugima biti predan jednak dio kao i apostolu? Zato što su oni odigrali određenu ulogu u svakoj duši koju je Pavao zadobio, u svakoj crkvi koju je podigao, u svakom putovanju koje je poduzeo.

Bog želi da se u svom pozivu svi odmaramo i radujemoMnogi kršćani osjećaju krivicu što ne služe na nekom stranom misijskom polju. Ali i ostajanje kod kuće s prtljagom visok je poziv u Isusu Kristu. Ako ljubite Gospodina i hodate po Duhu, možete biti sigurni u svoj poziv. Božja nas Riječ uvjerava:

"Ali je Bog udove, i to svaki pojedini od njih, razmjestio na tijelu kako je htio" (1 Kor 12,18).

Vidite li što Pavao ovdje govori? Ako ste starješina crkve, imate visok poziv u Gospodinu. Jednako je

---

istina i za one koji poučavaju u nedjeljnoj školi.

Međutim, jednako je istina i za svaku pojedinu majku koja se bori da bi odgojila svoju djecu za Krista. Ona ima visok poziv upravo tamo gdje je. Na isti način, ako ste poslovan čovjek, mehaničar, učitelj, poslužitelj, ne morate pokušavati postići poziv za neko misijsko polje da biste ugodili Bogu. Ako vas sâm Duh ne potakne, možete biti mirni ondje gdje jeste u onome što činite.

"Vi ste tijelo Kristovo ... I jedne je Bog postavio u Crkvi: prvo za apostole, drugo za proroke, treće za učitelje; zatim je dao dar čudesa, onda dar ozdravljanja, dar pružanja pomoći, dar upravljanja, dar različitih jezika.

Zar da svi budu apostoli? Zar svi proroci? Zar svi učitelji? Zar svi čudotvorci? Zar svi mogu imati darove ozdravljanja? Zar svi mogu govoriti jezike? Zar ih svi mogu tumačiti?

Čeznite za većim darovima! A pokazat ću vam još uzvišeniji put" (1 Kor 12,27-31).

Važno je da nijedan vjernik ne bude razočaran što nije u Africi ili na nekom takvom misijskom polju. Gospodin nikada nikome iz svoga naroda ne donosi osudu nad misijskim pozivom kad ga je sâm postavio tamo gdje se nalazi u njegovu tijelu.

Dakako, važno je ostati otvoren i biti voljan čuti glas Duha u vezi sa služenjem negdje drugdje. Ali tu stvar moramo potpuno predati Gospodinu da on potakne i vodi. Bog zna kako uskomešati naša gnijezda i otvoriti vrata za misiju kako kod kuće, tako i vani.

Apostol Pavao donosi duboko osvjedočavajuću riječ u vezi s tom stvari služenja Gospodinu Pavao je bio misionar koji je putovao svijetom i imao je srce puno ljubavi za siromašne. On je čuo vapaje najsiromašnijih u svakom narodu koji je posjetio. I pozivao je svakog pastira i evanđelistu pod sobom: "Sjećajte se siromašnih." Redovito je prikupljao priloge za siromašne, jednom prilikom čak putujući u nekoliko gradova da skupi novac za Jeruzalem kad im je prijetila glad.

Od svih koji su ikada živjeli, Pavao je razumio vapaj ljudske potrebe. Međutim, koliko god je ovaj pobožan apostol žrtvovao, čak do točke vlastite mučeničke smrti, dao je ozbiljno upozorenje. "Kad bih na hranu siromasima razdao sve svoje imanje, kad bih tijelo svoje predao da se sažeže, a ljubavi ne bih imao, ništa mi koristilo ne bi" (1 Kor 13,3).

Moram se pitati jesmo li mi spremni prihvatiti ovo Pavlovo uvjerenje? On zapravo govori:

"Možete plakati nad očajnim vapajima siromašnih, ići u Afriku do prljavih siromašnih četvrti i biti spremni umrijeti kao mučenik, ali ako niste dosegli ljubav, sve što činite uzalud je – bez obzira je li kod kuće ili kao misionar negdje u inozemstvu."

Razmislite o tome. Čak je i Isus rekao svojim učenicima da svoje djelo započnu u Jeruzalemu, u svome vlastitom gradu, prije nego pođu do krajeva svijeta. Ovo mi govori da naše prvo poslanje mora biti našim vlastitim srcima. Drugim riječima, prije nego Duh Sveti može raditi kroz nas, mora obaviti svoje djelo u nama.

Prije nekoliko godina počeo sam tražiti Gospodina da proširi moju vlastitu viziju za misije. U to vrijeme počeo sam putovati svijetom održavajući pastorske konferencije i vidio sam neke od najsiromašnijih četvrti na svijetu. Srce mi je počelo gorjeti da otkrijem kako da odgovorim na očajne vapaje iz tih

---

četvrti. I tako sam sate provodio pred Gospodinom u molitvi, tražeći ga breme i vodstvo.

Prva riječ koju sam primio od Duha Svetoga bila je ova: "Davide, prije svega, zauzmi najniži položaj u kući. Ako želiš srce da dosegneš ljudske potrebe, ponizi sam sebe."

Molio sam Božju milost da to učinim. Tu riječ počeo sam propovijedati i u našoj crkvi da bi naša misijski orijentirana zajednica primila istu riječ koju sam i ja čuo od Gospodina.

Zatim sam kasnije u molitvi primio sljedeću riječ: "Usmrti ostatke svoga ponosa. Ne mogu u punini raditi kroz tebe ako se s time ne pozabaviš. Dosezati ljudske potrebe velik je posao i sav ponos mora nestati." I ponovno sam tražio Boga za njegovu milost.

Zatim je kasnije došla ova riječ: "Pozabavi se sa svojom naravi. Povremeno se još uvijek lako razdražiš, na poslu i u obitelji. Duh to mora usmrtiti."

U svemu tome, Duh me nastavio podsjećati na Pavlove riječi: "Da, postoji vjera i postoji nada. Ali najveća od njih je ljubav" (vidi 1 Kor 13,13).

Zapanjujuće je čuti što Bog čini kroz posvećene misionare širom svijeta. U Iraku jedan misionarski prijatelj tuguje nad ubojstvom dvojice svojih suradnika. On i članovi njegove crkve svakodnevno su pod prijetnjama, ali odbijaju prestati evangelizirati među siromašnima i beskućnicima. To su Kristovi vojnici u prvim crtama bojišnice.

Sjećam se i Kevina, posvećenog misionara koji služi u Swazilandu u Africi. U toj državi 42 posto svega stanovništva zaraženo je AIDS-om. Najvjerojatnije će devet od deset sadašnjih petnaestogodišnjaka umrijeti prije nego navrše trideset petu. Stopa nezaposlenosti je 40 posto. Strašna je suša i nestašica je hrane. Prosječno dijete jede samo jedan obrok svaka dva dana. Beznadnost je kamo god se okreneš.

Međutim, Duh Sveti pokrenuo je Kevina da nešto učini. Počeo je obnavljati stare, napuštene kuće i pretvarati ih u domove za siročad. Svaki dom, pod vodstvom brižne majke, zbrinjava osmero djece. Toj siročadi osigurana je prehrana, obrazovanje i liječnička skrb. Ta služba doseže čitavu zajednicu brinući se za novorođenčad zaraženu HIV-om, a vodi i centar za ovisnike o drogi. Sada Kevin namjerava slati timove u najsiriromašnije četvrti koji će pomoći prehraniti obitelji koje se sastoje od samohrane majke s djecom te poučiti majke životnim vještinama. Ti timovi brinut će se i za one koji umiru.

Čast nam je biti glavni podupiratelj ove nevjerojatne službe. Kevin je jedan od Božjim ratnika u prvoj crti bojišnice dajući sve svoje na stranom misijskom polju.

Dopustite mi sad ispričati vam o jednoj nevjerojatoj udovici koja nikada nije imala priliku služiti kao misionarka u nekoj stranoj zemlji. Baka Carosso, majka moje žene Gwen, umrla je u dubokoj starosti od devedeset pet godina. Bila je žena molitve; tiha i skromna. Zapravo, ova posvećena žena molila je za mene svakog dana. Malo je ljudi znalo njezino ime.

Kad je otišla Gospodinu, Gwen i ja pronašli smo u njezinu ormaru kartonsku kutiju punu odrezaka iz čekovnih knjižica s datumima mnogih godina. Baka Carosso malo je trošila na samu sebe, ali postoji dokaz da je mnoge godine potpomagala misionare. Odjednom je slala male iznose: pet, šest, deset dolara.

Sve je vrijeme baka Carosso mislila da nije mnogo učinila u djelu kraljevstva Božjeg. Govorila je da nema talenta ni službu. Ali Isusu i njegovom kraljevstvu bila je jednako važna kao i mnogi misionari koje je godinama potpomagala svojim požrtvovnim darovima.

Kad će naš blagoslovljeni Gospodin nagrađivati sve te divne misionare koje je potpomagala, i ona će sudjelovati u diobi plijena zadobivena u duhovnim pobjedama na prvoj crti bojišnice. Sjetite se što je Isus rekao za siromašnu udovicu koja je u blagajnu ubacila samo dvije leptre: "Ova je siromašna udovica ubacila više od sviju." Udovica je dala sve što je imala.

Dok sam ja godinama putovao po prvim crtama evangeliziranja, moja žena Gwen ostajala je kod kuće sa "stvarima" Gwen vrlo sličila svojoj pokojnoj maci: tiha je, skromna i vrlo odana svojoj obitelji. Tijekom niza desetljeća moje službe dok sam putovao širom svijeta i većinu vremena bio odsutan, Gwen je morala ostajati kod kuće i brinuti se za naše četvero djece. Uvijek je bila kod kuće kad su se vraćali iz škole, uvijek kad su iskazali neku potrebu.

Kad sam dolazio kući, Gwen se radovala sa mnom nad izvješćima o brojnim dušama zadobivenim za Krista ili nad ovisnicima o drogi i alkoholičarima koji su bili iscijeljeni. Međutim, Gwen nije mogla poći i sama raditi taj posao. Morala je ostati iza sa "stvarima", sa svim uobičajenim obvezama.

Mnogo puta čuo sam svoju ženu: "Ja ne mogu propovijedati ili pjevati. Nisam ni pisac. Mislim da činim premalo, ako išta, za Gospodina."

Ali Gwen je počela vjerovati da je njezin poziv da bude vjerna žena i majka (a sada i baka). Danas je svih četvero naše djece u službi, a ona je mnogo puta nazvana blagoslovljenom. Gwen je obavila težak posao koji je omogućio da naša djeca slijede svoje pozive.

Dok sam ovo pisao, rekao sam ženi: "Onoga dana kad budem stajao pred Isusom, ako sam ja bio upotrijebljen za zadobivanje duša ili za podizanje svetih djela koja su mu ugađala, ako postoji ikakva nagrada za to, Gwen, mi ćemo je dijeliti jednako."

I upravo kao što je kralj David učinio, i mi pozdravljamo sve one posebne svete koji su ostali sa "stvarima" Blagoslivljamo naše misionare širom svijeta koji su u žetvi. Oni su u velikoj opasnosti i zbog evanđelja riskiraju svoje živote. Naši misionari i njihove obitelji trebaju naše molitve i potporu. Mi im odajemo počast.

Isto tako, odajemo počast i svima onima u svim narodima i jezicima koji ne mogu ići, uključujući i stare i nezaposlene i sve one koji su nasamo zatvoreni s Bogom i koji vjerno služe Gospodinu u svome sadašnjem pozivu.

Dragi sveti, ne daj Bože da budete uznemireni u duhu jer ne vjerujete da činite nešto važno u Božjem djelu! Vaše molitve, vaše neprestano potpomaganje misija, vaš duh pun ljubavi, sve to daje čast Bogu.

Moja je molitva da tražite Duha Svetoga da vas uvede u svoj odmor i da vam dâ mir i radost upravo tamo gdje jeste, u svemu što činite. To je njegova želja. Amen.